

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 2-A DUPĂ RUSALII
(a Sfinților Români)
(Chemarea Apostolilor)

†) SOBORUL SFINȚILOR 12 APOSTOLI;
SF. IER. GHELASIE DE LA RÂMEȚ

DUMINICA CHEMĂRII APOSTOLILOR

Duminică a doua de după Rusalii ne amintește de momentul în care Mântuitorul Hristos, trecând pe lângă Marea Galileii, a întâlnit patru pescari împreună cu tatăl lor, care își câștigau existența pescuind, urmând ca peștele pe care îl prindeau să fie vândut a doua zi, în piața orașului Capernaum. Acești patru au fost Simon, fiul lui Iona, numit și Petru, Andrei, fratele lui, Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, pe care Mântuitorul Hristos trecând, i-a chemat invitându-i să vină după El. Ei au părăsit toate și L-au urmat, având înaintea ochilor lor pe Cel care a venit în lume să mântuiască lumea, să o ridice și să o izbăvească din stricăciune și din moarte.

Cât au stat lângă Domnul, timp de trei ani și jumătate, au învățat ceea ce trebuiau să învețe pe oameni și, din pescari obișnuiți au devenit Apostoli ca să meargă în toată lumea pentru a pescui suflete, schimbându-le viața și pregătindu-le pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Observăm că în viața lor trei momente hotărâtoare au schimbat și au prefăcut întreaga lor mentalitate, concepție și mod de acțiune. În primul rând, când i-a chemat Mântuitorul Hristos, ei nu s-au gândit la lucruri obișnuite oamenilor, la cei pe care-i părăsesc, la familiile lor, la modul în care erau obișnuiți să trăiască, ci au părăsit toate și L-au urmat pe Hristos necondiționat. Apoi, în cei trei ani și jumătate cât au stat lângă Hristos au avut multe întrebări și nelămuriri, pentru că în toată această perioadă au asistat la mari minuni și tămăduiri pe care le-a săvârșit Domnul, au ascultat învățăturile Acestuia, toate grăirile Lui în fața oamenilor credincioși sau răuvoitori, au trecut prin multe situații și întâmplări dificile, dar prin toate aceste lucruri au descoperit marile taine dumnezeiești, pe care la început nu le înțelegeau. Citind

dumnezeieștile Scripturi, îi vedem deseori alungați din cetăți, băgați în închisoare și totuși, mereu biruind încercările. Dar prin toate au trecut, căci în lumea aceasta au avut o singură menire, de a câștiga pe oameni pentru Împărăția lui Dumnezeu.

În chemarea Sfinților Apostoli, noi, oamenii, observăm dorința lui Dumnezeu de a chema fiecare suflet către El și, de aceea, darurile Sfântului Duh sunt împărțite, fiecare om având o harismă specială, pe care o dăruiește Dumnezeu. Ceea ce este greu de înțeles, este cum mulți își pierd acest dar prin viața lor marcată de întuneric și de răutate, când Mântuitorul Hristos ne cheamă și trimite darurile Sfântului Duh peste noi. De aceea, în Biserică avem multe slujiri și fiecare creștin are o chemare a lui pe acest pământ. Depinde de noi dacă răspundem chemării Domnului sau dacă

rămânem în continuare cu lumina ascunsă „sub obroc”, de care nu se poate împărtăși nimeni și care nu aduce roadă.

Chemarea directă, cu misiunea de a fi pescari de oameni, indică misiunea care-i așteaptă pe viitorii Apostoli. Acesta reprezintă momentul tainic al deschiderii sufletelor către Dumnezeu. Fiecare dintre noi este chemat în mod direct, personal, experiența lor fiind mărturia pe care au dat-o despre cele ce le-au trăit alături de Hristos: „ceea ce am auzit, ceea ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit ceea ce vestim” (I Ioan 1, 1). La Marea Galileii, Domnul după Înviere, când a învins moartea pentru totdeauna, se va arăta iar biruitor Apostolilor, și-i va călăuzi pe Apostoli și Biserica Sa spre calea Împărăției Sale veșnice. ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFINȚII ROMÂNI, MIJLOCITORI ÎN FAȚA PREASFINTEI TREIMI PENTRU POPORUL DREPT-CREDINCIOS

Astăzi, în Duminica Sfinților Români, ne aducem aminte și de modul cum Evanghelia lui Hristos a fost propovăduită pe pământul țării noastre chiar de însuși Sf. Ap. Andrei, cel dintâi chemat. [...] După predica Sf. Ap. Andrei și a ucenicilor săi în sud-estul țării noastre, în Dobrogea de astăzi, s-a răspândit creștinismul, iar poporul român s-a creștinat lent, dar profund.

cu monahi și cu cetățenii din orașele mai mari. Întrucât a fost lent, dar profund în răspândirea sa, creștinismul la români a dovedit că este un creștinism cu rădăcini adânci în sufletul poporului român și a rezistat în timpul invaziilor popoarelor migratoare [...] astfel încât a rămas același creștinism ortodox latin răsăritean al țării noastre și după invaziile popoarelor migratoare. Prin sfinții noștri străromâni și români, cunoscuți și necunoscuți, Crucea lui Hristos a devenit lumina botezului și vieții poporului român.

Credința poporului român creștinat prin predica apostolică și prin misionari răsăriteni a rodit duhovnicește și în cultura noastră creștină, în civilizația noastră, dar mai ales în mulțimea sfinților martiri, a sfinților cuvioși și cuvioase din mănăstiri, în mulțimea ierarhilor sfinți, a domnitorilor sfinți, apărători ai credinței, dar și în mulțimea mamelor și taților cunoscuți și necunoscuți pe nume, care au postit și s-au rugat, care au mărturisit credința în vremuri grele, care au construit biserici și mănăstiri, crescând copiii lor în iubirea lui Hristos și în iubirea de Biserică și de neam.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa de lucru din 19-20 iunie 1992 [...] a considerat că este potrivit ca să avem și o Duminică a Sfinților Români, iar aceasta să fie Duminica a doua după Rusalii.

Astăzi, prin sfinții români, noi avem mai mulți mijlocitori în fața Preasfintei Treimi și rugători pentru poporul român, ca el să-și păstreze credința ortodoxă, să transmită generațiilor tinere credința dreaptă, singura prin care primim mântuirea, și să-și înalțe demnitatea sa ca neam de voievozi, de cuvioși, de martiri, de creștini sfinți care cresc copiii în credință, care transmit credința, care zidesc biserici și altare sfinte, care ajută pe bătrâni, pe bolnavi și pe cei săraci prin opera filantropică.

Astăzi însă sunt pomeniți toți sfinții români împreună, cei canonizați, adică trecuți în calendar, și cei care încă nu sunt trecuți, dar pe care Dumnezeu singur îi cunoaște că sunt sfinți. (Sursa: Predica PF Părinte Patriarh Daniel la Duminica a 2-a după Rusalii; prescurtările ne aparțin) ❖

Ștefan cel Mare sau povara crucii neamului său

Înalt, lângă Vaslui, în 10 ianuarie 1475, cu o armată de trei ori mai mică decât a invadatorului. Semnificativ pentru gândirea voievodului, Cronica Țării Moldovei spune că, după această luptă, Ștefan cel Mare „nu a fost cuprins de trufie, ci a postit patru zile numai cu pâine și cu apă și în toată țara a dat de veste ca nimeni să nu se laude cu această izbândă, ci s-o atribuie numai lui Dumnezeu și numai Lui să i se aducă laudă”.

După propria sa mărturie, Ștefan cel Mare a purtat 36 de bătălii, din care a câștigat 34. Victoriile răsunătoare împotriva regilor Ungariei (Baia, 1467) și Poloniei (Codrii Cosminului, 1497) au condus la stabilirea unor noi raporturi cu aceste state. Singurele înfrângeri au fost cele de la Chilia (1462) și Războieni-Valea Albă (1476). Și în cazul înfrângerilor, Ștefan cel Mare a dovedit o profundă conștiință duhovnicească: „a stat în voința lui Dumnezeu, ca să mă pedepsească pentru păcate și laudat să fie numele Său”.

După trecerea lui Ștefan cel Mare la cele veșnice, în 2 iulie 1504, poporul a simțit că are un mijlocitor și un rugător în cer. Din generație în generație, Ștefan a fost „cel Mare, cel Bun, cel Sfânt” (Mihai Eminescu), nu doar al Țării Moldovei, ci al întregului neam românesc. Numele lui a însuflețit eforturile românilor în momentele de răscruce ale istoriei noastre, a unit românii de pretutindeni la mormântul său prin serbările naționale de

la Putna (1871 și 1904), a inspirat literatura și folclorul cu o pildă de vitejie și de demnitate. Și noi, cei de astăzi, avându-l înainte ca model, ne recâștigăm încrederea în forțele noastre și știm că Dumnezeu, pentru astfel de mărturisitori, nu lasă un popor să piară. Un popor creștin care, în momente de mare cumpănă sufletească, se inspiră din viața trăitorilor în Dumnezeu, își va păstra identitatea și va ști să răspundă la orice amenințare dinăuntru sau din afară.

Semnele sfințeniei lui Ștefan cel Mare le găsim în viața lui și în moștenirea pe care ne-a lăsat-o. În viața lui și-a purtat crucea: de domn - cu grija în inimă pentru un imperiu mereu în creștere și pentru un popor amenințat cu islamizarea; de soț și tată - moartea celor două soții și a fiilor săi; de luptător - rana de la picior purtată cu răbdare mai mult de 40 de ani. Prin această întreită cruce, Hristos l-a curățit și l-a sfințit, dându-i o credință ne-strămutată în ajutorul Lui. Ștefan cel Mare este mare pentru că a înțeles că biruințele au fost purtate cu ajutorul lui Dumnezeu, iar înfrângerile i-au fost spre încercare și spre răbdare. Îi vedem nădejdea în ajutorul sfinților militari - Gheorghe, Dimitrie, Procopie - și smerenia cu care își întemeiază ctitoriile, mărturisită în pisanii: „O, Mare Mucenice Gheorghe, (...) primește de la noi și această rugăciune a smeritului robului tău”. (Sursa: stefancelmare.ro) ❖

Noi nu am fost creștinați într-un anumit an, la comanda cneazului, regelui, împăratului sau domnitorului. Noi, românii, nu avem un an al creștinării noastre, pentru că la noi creștinarea nu s-a făcut de sus în jos, ci de jos în sus, începând cu oamenii simpli, cu soldații creștini din legiunile romane venite în Dacia, cu negustorii, iar apoi

Fiu al domnului Bogdan al II-lea și al Mariei Oltea, Ștefan l-a înfrânt în 1457, la Doljești, pe Petru Aron, ucigașul tatălui său, și a fost uns domn al Moldovei de către mitropolitul Teoctist. Domnia i-a fost marcată de numeroase lupte, cele mai multe cu turcii, care deveniseră o amenințare pentru Europa și pentru întreaga Creștinătate. Cea mai importantă victorie asupra turcilor Ștefan a obținut-o la Podul

POPAS ANIVERSAR

Viața este un dar de la Dumnezeu, o călătorie cu multe popasuri. La un popas aniversar am avut plăcerea să fiu alături de familia Toanchină.

Ne-am adunat acolo la invitația bunului nostru prieten, un mare iubitor de neam și unul dintre ctitorii bisericii noastre. E vorba de domnul Ionel Toanchină, cel care serba împlinirea frumoasei vârste de 80 de ani. Era o adunare a întregii familii. M-am socotit și eu dator să fiu alături de ei, ca să urez bunului nostru ctitor și om de vază sincerele noastre doriri de viață bună și îndelungată și să-i amintesc că-i doresc să ajungă bătrâneți fericite alături de cei dragi. I-am amintit, printre

alte, că anii omului sunt șaptezeci și cine este în putere optzeci. Ce este mai mult este darul lui Dumnezeu. Noi suntem călători pe fața pământului, ca toți părinții noștri și trebuie să știm să ne socotim bine aici anii vieții noastre.

Nădăjduiesc pe mai departe într-o prietenie frumoasă și am plecat de acolo având în suflet un cuvânt pe care mi l-a

spus sărbătoritul: „Răbdarea este cheia longevității.” În ceea ce mă privește mă voi strădui să am multă răbdare și să mă ajute Dumnezeu să trăim alături bucuria de a ne împărtăși de fiecare dată din același Sfânt Potir, izvorul cel fără de moarte.

Deci, încă o dată, întru mulți, fericiți și binecuvântați ani, domnule Toanchină! ❖

05-07.07/ Pelerinaj în Dobrogea și Delta Dunării (3 zile/ 2 nopți)

ZIUA 1 – 05 iulie (400 KM)

Biserica „Șerban Vodă” (Plecare la ora 6:00) – Drajna – Slobozia – Țândărei – Giurgeni – Hârșova – Frecăței – Mănăstirea Celic Dere – Mănăstirea Cocoș – Mănăstirea Saon – Mănăstirea Halmyris – Tulcea (cazare și cină).

ZIUA 2 – 06 iulie (10 KM)

Mic dejun – plimbare în Delta Dunării – Catedrala Episcopală din Tulcea – Monumentul Independenței – Tulcea (cazare și cină).

ZIUA 3 – 07 iulie (460 KM)

Mic dejun – Catedrala Arhiepiscopală din Constanța – Mănăstirea Sfânta Maria din Techirghiol (mormântul parintelui Arsenie Papacioc) – Ion Corvin – Mănăstirea și Peștera Sfântul Apostol Andrei – Cernavodă – București

(Participarea la Sf. Liturghie în data de 7 iulie)

TARIF: 625 lei / pers.

(grup minim 40 persoane, cazare în camera dublă, supliment single: 200 lei/pers.)

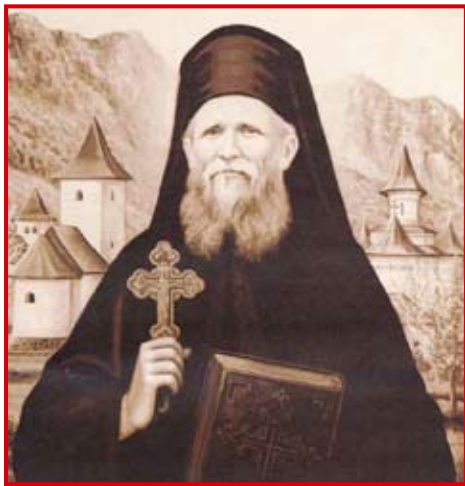

SERVICII INCLUSE:

- transport autocar clasificat;
 - 2 nopți de cazare la hotel în Tulcea cu cină și mic dejun
 - însoțitor de grup preot
 - plimbare în Delta Dunării
- Relații și înscrieri la d-na Magdalena Pencea, tel. 0724 277 905
Preot paroh dr. DINU POMPILIU ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 Iunie - 7 Iulie 2019

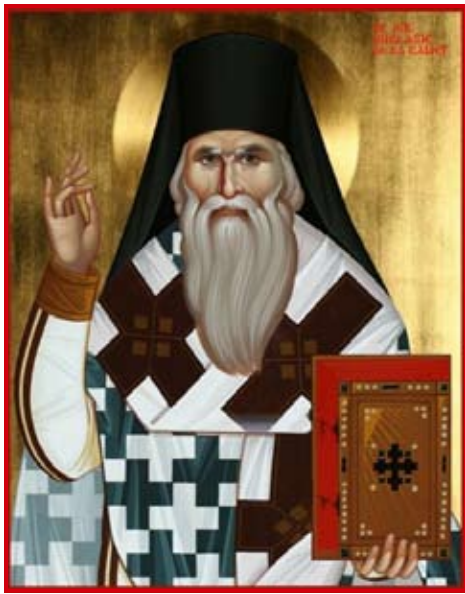
ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) și Soborul Sfinților 12 Apostoli - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 3 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 5 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 6 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 7 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) Utrenia, Sfânta Liturghie

Părintele Dometie de la Râmeț

Cuviosul arhimandrit Dometie (15 octombrie 1924 - 6 iulie 1975) a fost un iscusit duhovnic al Mănăstirii Râmeț și un preot misionar de mare preț al monahismului românesc.

S-a născut în comuna Bălănești (Buzău). Dorind să slujească toată viața Biserica lui Hristos, a urmat Seminarul Teologic din Buzău. Între anii 1945-1949 a urmat teologia și s-a făcut călugăr la Mănăstirea Prislop. Apoi, primind preoția, a fost stareț și preot misionar timp de zece ani în câteva sate și mănăstiri din Ardeal. În anul 1959 s-a stabilit ca duhovnic la Mănăstirea Râmeț, fiind și preot misionar în satele mocanilor din Munții Apuseni. După 26 de ani de totală dăruire și slujire a monahismului și Bisericii, arhimandritul Dometie s-a mutat la odihna cea de veci, în vara anului 1975. Neobosit călugăr și preot al Bisericii lui Hristos a trăit o aleasă viață duhovnicească, a vestit Evanghelia celor care n-o înțelegeau și s-a jertfit cu trup și suflet pentru mântuirea altora. Timp de 20 de ani a mărturisit și a apărut cu mult zel credința ortodoxă în Transilvania lovită de secte, ca un adevărat apostol al zilelor noastre. ❖

SFÂNTUL IERARH GHELASIE DE LA RÂMEȚ

Sinaxarul ne spune că Sfântul Ierarh Ghelasie a trăit în secolul al XIV-lea și s-a nevoit ca sihastru pe valea pârauului Râmeț din Munții Apuseni. Se zice că era de prin părțile locului și din tinerețe luase jugul lui Hristos, deprinzând de la cei mai iscusiți eremiți meșteșugul luptei duhovnicești. Mai apoi părăsește sihăstria și ajunge vestit povățuitor de suflete, întemeind o obște de monahi aleși.

În mănăstire, așteptat fiind de credincioșii și mocanii de prin munți. Având mare dar de la Dumnezeu, la Cuviosul Ghelasie veneau și mulți bolnavi, mai ales cei stăpâniți de duhuri rele, și cu rugăciunile lui se vindecau.

Cele transmise prin tradiție, ca și aceste vindecări minunate, au fost întregite de cercetările făcute la Râmeț de un grup de specialiști, în decembrie 1978. Cu acest prilej s-a descoperit, în biserica mănăstirii, o inscripție, care consemna numele „arhiepiscopului” Ghelasie, al zugravului Mihail de la Crișul Alb și data de 2 iulie 1377. Așadar, biserica era zidită cu mult înainte de anul 1377, iar atunci în fruntea Bisericii Ortodoxe din Transilvania se găsea arhiepiscopul Ghelasie, primul ierarh ortodox cunoscut cu numele în această „țară” românească. Acest arhiepiscop nu putea fi altul decât călugărul Ghelasie, pe care poporul l-a cinstit ca „sfânt”, poate încă din timpul vieții. El va fi fost egumen al obștei de la Râmeț, fiind apoi înălțat la treapta arhieriei.

Anii au trecut. Prin anul 1762, din ordinul generalului austriac Bukow, trimisul împărătesei Maria Tereza, zeci de mănăstiri și schituri românești din

Transilvania au fost arse, distruse cu tunurile sau prefăcute în biserici parohiale. Între acestea se numără și Râmețul. A fost refăcută, dar în 1785 a fost distrusă din nou. Mănăstirea Râmeț a fost închisă și doar din când în când mai slujeau preoți din satele învecinate.

Abia după 1918 se reia aici viața călugărească. Prin anul 1925, în timpul unor mari inundații, apele au scos la suprafață un craniu galben, frumos și cu mireasmă plăcută, care a ocolit biserica de trei ori pe apă, după care s-a oprit pe creasta altarului. Tot atunci au fost găsite alte două crani. Preotul dintr-un sat învecinat, care slujea și la biserica mănăstirii, le-a îngropat în partea dreaptă a bisericii.

Iar în preajma celui de-al doilea război, un călugăr din partea locului, venit din ucenicie de la Athos și dorind să dea o nouă viață sfântului locaș, se așează aici. Tot în timpul unor inundații mari, se redescoperă sfintele moaște ale Sfântului Ghelasie. Craniul său este pus într-o raclă în biserica spre închinare și nu puține sunt minunile pe care Sfântul le-a făcut și le face și astăzi.

În 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe l-a canonizat, trecându-l în calendar cu zi de prăznuire 30 iunie. ❖

Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți

Moldovei, nu departe de Rădăuți, într-o familie creștină evlavioasă. Văzând frumusețea vieții monahale, a ales calea Mănăstirii Bogdana, a cărei obște s-a format în jurul ctitoriei voievodale a Bisericii „Sfântul Nicolae”, la umbra căreia crescuse. La tunderea în monahism a primit numele Lavrentie, adunând în jurul său numeroși ucenici ce l-au ales drept îndrumător. După primirea harului preoției, Cuviosul Lavrentie s-a retras în Codrii Rădăuților, continuându-și viața de sfințenie în sihăstrie.

Către sfârșitul secolului al XIV-lea, Cuviosul Lavrentie, împreună cu ucenicii săi, a înălțat o biserică din lemn într-o poiană, a ridicat chilii și a pus rânduială de slujbă sihăstrească într-un schit, ce avea să fie numit „Schitul lui Lavrentie” sau „Schitul Laura”. Mitropolitul Moldovei, Iosif Mușat, a sfințit biserica ridicată, numind pe Cuviosul Lavrentie stareț al schitului și părinte duhovnicesc al tuturor sihaștrilor ce se nevoiau pe valea Putnei.

Învrednicit cu alese daruri duhovnicești,

Sfântul Leontie a fost considerat sfânt încă din timpul vieții de cei care îl căutau pentru a-i cere sfat și ajutor la mănăstirea Laura. După înființarea scaunului episcopal de la Rădăuți în timpul lui Alexandru cel Bun (1400-1432), smeritul Lavrentie a primit cinstea episcopatului. Mănăstirea Laura a fost lăsată în grija celui mai destoinic ucenic al său, nimeni altul decât binecunoscutul Daniil Sihastrul, sfătuitoarea voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt.

Spre bătrânețe, vlădica Lavrentie s-a retras din scaunul episcopal pentru a duce viață de schimnic, noul său nume fiind Leontie. După moarte, trupul său a rămas neputrezit și, atât datorită amintirii rămase în mintea credincioșilor, cât și faimei moaștelor sale de a fi făcătoare de minuni, a fost cinstit foarte curând după trecerea la Domnul ca sfânt, la data de 1 iulie.

În iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea oficială a Sfântului Leontie. Data pomenirii sale a fost păstrată la 1 iulie, după vechea tradiție. ❖

Lavrentie ieromonahul a trăit la sfârșitul veacului al XIV-lea și în prima parte a celui de-al XV-lea, în zona Rădăuțului, la Mănăstirea Laura.

Sfântul Leontie s-ar fi născut în nordul

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI